

Biserica secolului 21: O „nouă reformațiune,” sau Babilonul cel mare?

8 ianuarie 2004

Gili Cârstea

Biserica emergentă

Mișcări febrile și surprinzătoare de-a lungul și peste frontierele denominaționale surprind și entuziasmează pe observatorii lumii creștine contemporane. Ei recunosc faptul că o asemenea mișcare poate fi văzută doar la intervale de câteva secole. Bisericile creștine, până acum divizate și închise în propriile îngrădiri doctrinale, sunt fermentate de un avânt nou și benefic spre unitatea credinței dată sfinților. Lucrul nou care răsare din această trepidație spirituală este observat în tot spectrul religios, de la romano-catolicism la adventism. El este numit “The Emerging Church” (biserica emergentă), și este copilul favorit al mogulilor globalizării spirituale, ecumenismul.

Entuziasmați de perspectiva glorioasă pe care o deschide noua tendință spirituală, ei văd în biserica emergentă răspunsul la chemarea lui Hristos de a fi un singur trup. Ei spun că “biserica emergentă a secolului 21 este un organism viu și în dezvoltare, care se ridică spre a deveni locuința lui Dumnezeu în Isus Hristos. Evrei, neamuri, negri, albi, evanghelici și pentecostali sunt uniți într-un singur organism numit un templu sfânt, un om nou și un trup în Isus Hristos.” [1] Ei spun că trebuie să renunțăm la conflictele teologice care ne consumă energia, spre a vedea scopul strategic al bisericii lui Hristos. “Priviți pe Isus în mijlocul unei mulțimi de oameni, care merg acolo unde îi conduce El. Priviți cum El ne prezintă oamenilor din comunitate, pe care El îi numește prieteni, priviți cum biserica fără ziduri se adună în jurul Lui. Iată cum, bogați și săraci în relații corecte, alături de biserica locală și globală, devin parteneri într-o mișcare alternativă de globalizare.” [2]

Se poate constata astăzi o nemaivăzută coeziune în gândirea și filozofia teologilor contemporani. Indiferent cărei denominațiuni creștine aparțin, limbajul lor este comun, aspirațiile la fel, iar deosebirile doctrinale sunt văzute mai mult ca o piedică în calea păcii și unității. [3] Un avânt spiritual nou este constatat în toate instituțiile academiei creștine. Ceea ce se petrece acum în biserici produce un asemenea impact, încât este numit de unii ca fiind “a doua reformațiune.” Iar ceea ce uimește și fascinează în acest fenomen este mai ales o “incredibilă convergență” în serviciul de închinare. Ce se întâmplă?

În cadrul marilor comunități, sau separat de ele, se desprind grupuri mici care formează o nouă biserică, adaptată nevoilor culturale ale societății locale. Sistemul este numit “plantare de biserici” (church planting) și se realizează mai ales cu ajutorul tinerilor. Conceptul “church planting” este o invenție relativ recentă, cu un caracter inter-denominațional, promovat la rangul de misiune creștină de către marile universități și aplicat consecvent de toate denominațiunile, local sau global, după cum este organizată denominațiunea respectivă. [4] Aceste noi comunități nu mai păstrează specificul serviciului divin al bisericilor din care provin. Închinarea este o întâlnire socio-culturală. Se ascultă muzică bună, contemporană, se bea cafea și se discută chestiuni de interes comun, evident, totul în numele dragostei de oameni predicată de Hristos. Pentru participanți nu este importantă religia cuiva, deoarece înțelegerea Scripturii nu este considerată imperativă. Orientarea acestor noi comunități este deschis și declarat ecumenică, în spiritul evangheliei păcii. Membrii lor se consideră frați în Hristos, oricare ar fi originea lor filozofică sau religioasă, ateii sau evanghelici, catolici sau fii ai Coranului, darviniști sau creaționiști, hetero sau homosexuali. Elanul care îi unește este aducerea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, pentru ca mileniul 21 să fie religios, iar gloatele planetare să se bucure de pacea lui Hristos. [5]

Aceste biserici culturale nu mai păstrează în titulatura lor nimic legat de denominațiunea din care provin. Ele au nume neutre și moderne, precum “Christian Fellowship,” “Crossroads Ministries,” “The Community of Faith Church,” “Temple of the Resurrection,” “Cornerstone Christian Church,” “The Vine,” etc. Pentru neștiutori, explicația este că astfel se ușurează accesul celor care au anumite rezerve față de religia organizată. Ei spun că oamenii sunt sătui de formalismul bisericii contemporane, dar vin cu plăcere într-un mediu lipsit de constrângeri și standarde. În realitate, adevărata motivație este o dorință neexprimată de a fi o parte în comunitatea de credință (community of faith) a bisericii emergente. Despre acest concept vom vorbi mai târziu.

Babilonul cel Mare

Scriptura vorbește mult despre Babilon și despre împăratul lui, iar comentariile de-a lungul secolelor au fost destul de variate și la fel de confuze ca subiectul pe care l-au tratat. Mișcarea Adventă a avut o concepție unitară și aproape completă asupra acestui subiect, deși în ultima vreme există destulă incertitudine și ezitare. Subiectul este evitat cu grijă în media adventistă, iar din predicare a dispărut aproape cu desăvârșire. Ce este Babilonul cel mare, despre care se vorbește în Apocalipsa lui Ioan? Pe cine reprezintă el?

În zilele noastre, librăriile și internetul abundă de materiale despre conspirații. Atentate celebre, invazii extraterestre, colaborări cu alienii, înțelepții Sionului, tehnologii secrete, populații reptiliene ce supracontrolează guvernele, farfurii zburătoare, iluminați, guverne care controlează mass-media, iezuiți și masoni, serviciile secrete la comanda generalului Klovenbach, CFR, Comisia

Trilaterală și Bilderberg, toate acestea concurând spre un singur scop: noua ordine mondială. Sub această ploaie amețitoare de relatări, informații și exagerări, acoperită de sute de scenarii ale trădării planetare, neobservată și nerecunoscută, se ascunde adevărata, subtila, incredibila și fenomenala conspirație a tuturor timpurilor: Babilonul cel Mare.

De la Geneza la Apocalips, Biblia vorbește fără rezerve despre această conspirație abjectă, despre această înșelătorie fără precedent în care locuitorii acestei planete au fost prinși. Din primele zile ale creației și până la a treia venire a lui Hristos, la sfârșitul mileniului, evenimentele desfășurate pe această planetă au fost marcate decisiv de această conspirație universală. Neamul omenesc nu este singur pe această planetă. Cei cu care împărțim Terra nici măcar nu sunt musafiri. Ei pretind că sunt și se poartă ca și cum ar fi stăpânii lumii. Prin amăgire și disimulare au construit structuri prin care controlează masele neștiutoare, iar din partea unei elite destul de limitate numeric primesc recunoaștere și adorare. Ei sunt la originea sistemului politic, ideologic și educațional al acestei lumi. Scopul final? Adorarea universală din partea oamenilor, pentru alungarea definitivă și totală a prezenței lui Dumnezeu de pe pământ.

Aceste ființe superioare și-au propus să aducă o nouă ordine în guvernarea universului, dar scopul și metodele lor au fost refuzate de locuitorii cerului. Cu o singură excepție: Noua planetă Pământ, prin guvernatorii ei la fel de tineri, Adam și Eva. În alianță cu neamul omenesc, ei și-au propus să demonstreze că se poate trăi și fără Dumnezeu. Sub această conspirație, puterea intelectuală a neamului omenesc a ajuns să fie canalizată spre acest scop final. Toate realizările științifice, toate descoperirile, conceptele și ideologiile, toate resursele materiale și intelectuale au fost și sunt folosite într-un singur scop: supraviețuirea fără Dumnezeu.

Supercivilizația care ne stăpânește din umbră și ne tratează cu o cruzime de neimaginat, este identificată de Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind îngerii răzvrățiți, în frunte cu generalul lor, Lucifer. Deși există într-o altă dimensiune decât noi, ei au nevoie disperată de această planetă și de locuitorii ei. Supraviețuirea lor depinde de menținerea în viață și în captivitate a omenirii, într-o prelungire disperată și nebună a timpului acordat lor spre a demonstra natura ordinii noi pe care voiau să o impună universului.

Hristos îl numește pe Lucifer stăpânitorul acestei lumi. Scriptura folosește și alte nume pentru el: Șarpele cel vechi, Satana, Balaurul, împăratul Tirului, împăratul Babilonului. Pavel, referindu-se la cei care vor să rămână de partea guvernării lui Dumnezeu, spune: "Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești" (Efeseni 6.12). Aceasta este probabil cea mai clară reprezentare a forțelor care sunt la lucru acum în spatele evenimentelor pe care le trăim. În întuneric și mister, stăpânitorii acestui veac, duhurile răutății din cealaltă dimensiune,

căpeteniile reale ale acestei lumi, pregătesc omenirea pentru o nouă ordine mondială, politică și religioasă, spre realizarea mileniului de aur al omenirii, Babilon redivivus, un mileniu care, ni se spune, dacă nu va fi religios nu va fi deloc.

Împărăția mondială care se pregătește acum de către “stăpânitorii acestui veac” este urmașa de drept a Babilonului antic, ridicat și pregătit tot de ei, în esență cu același scop: supremația asupra sufletelor oamenilor. Mijloacele folosite? Magia, vrăjitoria, necromanția, idolatria, astrologia, manifestările satanice, toate acestea sub denumirea de știință, filozofie, religie, artă și cultură. Exact aceleași mijloace, dar mult mai rafinate, se folosesc în timpul nostru spre a pregăti omenirea pentru un ultim și decisiv efort de anihilare a lui Dumnezeu. Generația prezentă nu a fost lăsată în beznă cu privire la aceste activități secrete:

„Satana este foarte grăbit să-și pună în aplicare planurile pentru ultimul mare conflict, unde fiecare va trebui să se decidă. După ce evanghelia a fost proclamată în lume timp de aproape două mii de ani, Satana mai prezintă încă omenirii scenele pe care le-a prezentat lui Hristos. El face să treacă prin fața lor, într-un mod foarte minunat, împărățiile acestei lumi în toată slava lor. El oferă aceste lucruri tuturor celor care vor accepta să i se închine. El caută astfel să-i aducă pe toți sub stăpânirea lui. Satana se luptă cu disperare să se prezinte ca fiind Dumnezeu, și să distrugă pe toți cei care se opun puterii lui. Astăzi, omenirea se prosternă în fața lui. Puterea lui este primită ca fiind puterea lui Dumnezeu. Se împlinește profetia din Apocalips că „tot pământul se mira după fiară” (EGWhite - AU 1 ianuarie 1901).

Pentru urmașii lui Hristos nu există avertizare mai sobră decât aceasta: “Astăzi, omenirea se prosternă în fața lui. Puterea lui este primită ca fiind puterea lui Dumnezeu.” Omenirea, cu tot ce reprezintă ea – cultura, religia, filozofia și spiritualitatea – se pleacă în fața cuiva care nu este Dumnezeu. Aceasta este conspirația tuturor conspirațiilor, iar cartea lui Ioan pe care noi o numim Apocalipsa descrie pe larg această monumentală înșelătorie (pentru cei ce au urechi să asculte ce spune bisericilor Duhul).

De la Nimrod încoace, toate împărățiile ridicate pe pământ au urmărit un singur țel: controlul. Ultima manifestare a Babilonului cel Mare va urmări același lucru, prin ridicarea unui sistem administrativ capabil să realizeze acest lucru. Iar ceea ce va duce la un asemenea sistem administrativ centralizat va fi o religie comună, în ciuda diversității culturale globale. Această tendință spre o comunitate de credință nu mai este demult o simplă aspirație. Fiicele Babilonului sunt într-un stadiu avansat pe drumul globalizării spirituale, ecumenismul. Ele propun omenirii, ca unică soluție pentru un secol 21 luminos, unificarea prin compromis a tuturor confesiunilor de credință. Propunerea funcționează excelent, iar organismul însărcinat cu realizarea acestei unificări se numește Consiliul Mondial al Bisericilor (WCC – World Council of Churches). Aici, reprezentanți ai tuturor bisericilor negociază ce este creștinism de bază și ce poate păstra fiecare din

specificul denominațional. S-ar putea să ne surprindă, dar produsul final al acestor acțiuni se va dovedi motorul principal al globalizării administrative, prin intermediul căreia “toți cei care se opun puterii lui” vor fi distruși. [6]

Comunitatea de credință

Expresia “comunitatea de credință” a început să fie din ce în ce mai prezentă în limbajul și literatura adventistă. [7] Deoarece conceptul nu este explicat, cititorii cred că el se referă la mediul adventist, al comunității noastre internaționale. De aceea nici nu există reacții față de articolele care sunt favorabile acestei tendințe. Însă pentru mediul academic, această expresie are cu totul altă semnificație. Ea înseamnă credința comună a lumii creștine, separată de crezuri sectare sau distinctive denominaționale, credința comună și specifică a celor care pot fi numiți creștini. Alteori acest concept este numit „creștinism de bază.”

Înainte să intrăm în detalii, trebuie spus că această unealtă a globalizării spirituale a fost concepută și utilizată de foarte mult timp. Unii spun că ea s-a născut odată cu Conciliul din Trent, alții cred că odată cu Vatican II, iar alții cred că ea este esența și premisa fundamentală a filozofiei Babilonului, de când a început el să opereze printre oameni. Oricum ar fi, scopul ei este clar: Aducerea împreună înapoi la biserica mamă, catolică și apostolică, a tuturor oilor pierdute în diversitatea denominațională, înapoi la trupul lui Hristos, care nu poate fi împărțit.

După acest criteriu se stabilește cine poate fi acceptat în frăția creștină și cine va continua să poarte numele infam de cult sau sectă. Amenințarea a fost atât de serioasă, și pregătită atât de bine în marile universități ale lumii creștine, încât toate denominațiunile au luat măsuri drastice de a-și ajusta mărturisirea de credință spre a se potrivi standardului impus. În general, aceste schimbări au fost făcute la vârf, fără știrea membrilor bisericii, sau cu o foarte slabă informare. Alte denominațiuni au fost mai deschise, dar au suferit fragmentări devastatoare. Iar alții au ales calea compromisului, acceptând mutilări dramatice ale distinctivelor denominaționale în fața juriului internațional și în același timp spunând membrilor lor că nu s-a schimbat nimic și că pot continua să creadă ca și mai înainte. Timpul a dovedit însă că această metodă nu a păcălit pe nimeni. Membrii au priceput mișcarea (ceea ce a produs frământări și polarizări insurmontabile), iar juriul consideră că a fost tras pe sfoară, și cere cu vehemență clarificarea situației. [8]

Acum elementele teologice ale comunității de credință sunt stabilite și așteaptă o reacție finală a bisericilor care vor să facă parte din trupul lui Hristos. Standardul a fost așezat. Se așteaptă alinierea. Iar marii teologi ai adventismului spun bisericii că este inadmisibil să rămânem în afara comunității de credință, că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea trebuie să fie primită în rândul Bisericii lui Hristos și că alternativa este eticheta de sectă necreștină. Ei spun că doctrinele specific adventiste nu trebuie să fie o barieră în calea dragostei frățești și unității pentru care S-a rugat Hristos. Ei insistă să renunțăm, de dragul lui Isus în Ioan 17, la tot ce nu este în concordanță cu creștinismul de bază, comunitatea de credință.

În termeni generali, chemarea la unitate este fermecătoare și rațională în lipsa mării controversă. Dar atâta timp cât pretențiile Babilonului cel Mare sunt în conflict deschis cu Legea lui Dumnezeu, ar fi înțelept din partea noastră să cunoaștem precis termenii unității și care sunt vederile comunității de credință față de Scriptură. Înainte să vedem la ce trebuie să renunțăm pentru a scăpa de eticheta de sectă, poate ar fi instructiv să vedem ce fel de credințe biblice sunt socotite acceptabile în comunitatea de credință.

În comunitatea de credință este acceptabil să crezi că a) Isus Hristos S-a născut prin concepția imaculată, adică mama Lui a avut o natură sfântă, fără păcat; b) ispășirea a fost completă și totală pe Golgota; c) iadul este un loc fizic unde păcătoșii vor fi chinuți veșnic în foc; d) duminica este ziua Domnului, pe care creștinii trebuie să o serbeze cu sfințenie; e) legea lui Dumnezeu nu mai este o normă pentru creștini, deoarece a fost desființată pe cruce; f) la moarte, sufletul omului se duce în cer – sau în iad, după cum a trăit; g) fecioara Maria este în cer și mijlocește pentru păcătoși; h) 25 decembrie este ziua de naștere a lui Hristos și trebuie serbată; i) normele culturale au prevalență asupra Scripturii; j) tradiția bisericii este acceptabilă chiar dacă se contrazice cu Biblia; k) legea fiind anulată la cruce, închinarea la icoane nu este o nelegiuire; l) suveranitatea papală nu este un afront adus lui Hristos; m) preoția personală și clericalismul nu sunt văzute în conflict; n) păcatul nu omoară pe nimeni, iar nimicirea este un act al lui Dumnezeu; o) la înălțarea Sa, Hristos a încheiat orice lucrare ispășitoare, așa că orice referire la sanctuar este deplasată; p) siguranța mântuirii este sola fide, iar pretenția că la sfârșitul timpului vor fi oameni care trăiesc fără păcat este aberantă; r) creațiunea nu a fost realizată în 6 zile literale, ci în milioane de ani, în acord cu principiile evoluției speciilor.

Să vedem acum ce nu este acceptabil în comunitatea de credință, lucruri la care va trebui să renunțăm: a) omul este muritor, iar sufletul nu se desparte de trup la moarte; b) ispășirea nu a avut loc la Golgota, acolo s-a adus doar jertfa, iar ispășirea finală urmează încă să aibă loc; c) natura umană a lui Hristos a fost aceea a neamului omenesc de după păcatul lui Adam, adică o natură căzută; d) doctrina sanctuarului este validă, iar anul 1844 este crucial în înțelegerea întregii solii îngerești; e) EGWhite a fost inspirată de Dumnezeu, iar scrierile ei au relevanță în dezbateră teologică; f) întreita solie îngerească este adevăr prezent, un imperativ care trebuie comunicat lumii în regim de urgență; g) conceptul ultimei generații și al Miresei, un grup de oameni care vor trăi fără păcat imediat înaintea revenirii lui Hristos; h) conceptul mării controversă, așa cum este el expus de EGWhite.

Lista poate continua de o parte sau de alta; am enumerat aceste credințe ca cititorul să își poată forma o impresie despre ce înseamnă comunitatea de credință la care oameni din mijlocul nostru ne cheamă cu un zel demn de o cauză mai bună. Teologi adventiști din perioada anilor 50 au făcut pasul hotărâtor spre comunitatea de credință prin publicarea cărții *Questions on Doctrine*, care s-a dovedit a fi extrem de controversată, iar colegii lor din zilele noastre au republicat cartea, [9] ca o confirmare a faptului că suntem dispuși să intrăm în comunitatea de credință

cu orice preț. Sperăm ca noua evaluare a lui Kenneth Samples să aducă liniștea dorită celor care, în mijlocul nostru, sunt îngroziți de eticheta de cult.

Structuri ecumenice

Speranța aducerii tuturor credincioșilor într-un singur trup a produs o vastă organizație mondială, cu structuri continentale și naționale, al căror scop comun este concordia inter-denominațională. La vârf se află World Council of Churches (WCC) al cărui nume în limba franceză sună un pic mai clar, Conseil Oecumenique des Eglises (Consiliul Ecumenic al Bisericilor) la fel ca și în germană, Ökumenischer Rat der Kirchen. La nivel local avem alianțe, consilii, federații. De exemplu, în Europa există Conference des Eglises Europeenes (CEE), alcătuită din bisericile ortodoxe, reformate, anglicane, ca și biserici catolice independente sau vechi, și CCEE, Conseil des Conférences Episcopales d'Europe, din care fac parte conferințele episcopale romano-catolice din Europa. La fel se întâmplă și pe alte continente.

La adunarea ecumenică europeană din 2001 (Strasbourg, 21 aprilie) CEE și CCEE au semnat Carta Ecumenică, prin reprezentanții lor, mitropolitul Ieremia și cardinalul Vlk. [10] Scopul ei este declarat a fi „linii directoare în vederea unei colaborări mai strânse între bisericile din Europa.” Recunoscând păcatele trecutului (divizarea creștinismului) ei declară că „trebuie să depunem eforturi de a învinge divizările care mai există între noi, pentru a anunța împreună, de o manieră credibilă, vestea bună printre popoare.” Carta descrie „temele ecumenice fundamentale și numește o serie de linii directoare și obligatorii. Ea trebuie să promoveze, la toate nivelurile vieții de biserică, o cultură ecumenică de dialog și colaborare, și să creeze pentru aceasta o normă obligatorie.” Să vedem câteva dintre normele obligatorii.

La punctul unu, carta vorbește despre evanghelie, „atestată în Sfânta Scriptură și formulată în confesiunea ecumenică de la Niceea Constantinopol (381).” Prin urmare, este obligatoriu ca evanghelia, doar „atestată” în Scriptură, să fie prezentată conform consiliului de la Nicea. Și continuă: „Deoarece noi mărturisim că Biserica este Una, Sfântă, Catolică și Apostolică, datoria noastră ecumenică indispensabilă constă în a face vizibilă această unitate, care este un dar de la Dumnezeu.” Când vorbesc despre unitate vizibilă, ei înțeleg pasul dincolo de comunitatea de credință, spre unirea administrativă a bisericilor creștine: „Diferențe esențiale în credință împiedică încă unitatea vizibilă. Este vorba de a surmonta deosebiri cu privire la Biserică și unitatea ei, la sacramente și la corpul pastoral... Dorim să facem tot ce ne stă în putere pentru a depăși problemele și obstacolele care separă încă bisericile.” Și iată ce trebuie făcut: „Să lucrăm, prin puterea Duhului Sfânt, pentru unitatea vizibilă a Bisericii lui Isus Hristos în credința unică, care își găsește expresia într-un botez recunoscut reciproc, în comuniunea euharistică, ca și în mărturisire și slujire.”

Avem aici trei domenii specificate clar, care definesc credința unică a Bisericii: botez recunoscut reciproc, comuniune euharistică, mărturisire și slujire comună. Acestea sunt văzute ca o cerință minimală pe drumul spre unitatea „vizibilă” a bisericii, iar dintre toate, comuniunea euharistică pare a fi liantul final al uniunii, mai important chiar decât ziua de închinare. Carta conține dese referiri la comuniunea euharistică. Cina Domnului poate părea lipsită de interes pentru mulți, dar dacă veți înțelege ce cred despre ea cei care o promovează, veți vedea că lucrurile sunt destul de serioase.

În cina catolică, pâinea și vinul oferite prin mâna preotului se transformă, în credincios, în prezența reală a lui Hristos, prin voința aceluiaș preot. Credinciosul are parte de Hristos doar prin această slujbă mistică, iar preotul este factorul cheie care determină cine Îl poate avea pe Hristos și cine nu. Această idolatrie fundamentală, a cărei origine se află în antica adorare a lui Baal, este văzută ca fiind pivotul central al ecumenismului. Comuniunea euharistică este numită „sacramentul unității.” [11] Astăzi, ea se află în fruntea listei de sarcini pe care Carta Ecumenică a Europei o propune lumii creștine. Toate bisericile afiliate au acceptat-o, iar cele care urmează să fie primite vor constata că asupra acestui lucru nu există negocieri.

Rămășița – premiul nesperat

Biserica noastră, la nivelul Conferinței Generale, nu este membră în aceste structuri ecumenice, și probabil că nu va fi niciodată (sau așa sperăm). Membrii acestei biserici au crezut totdeauna, și continuă să creadă, chiar dacă nu mai recunosc deschis acest lucru, că în 1844, cei care nu au primit lumina nouă pe care Dumnezeu a trimis-o, au fost lăsați în întuneric, iar bisericile lor au devenit fiice ale Babilonului cel Mare. Dumnezeu a ridicat un corp de credincioși, dispuși să ducă lumina adevărului până la marginile pământului. Omenirea trebuia pregătită pentru a doua venire a lui Hristos, iar judecata era iminentă. Ei au înțeles că soliile celor trei îngeri din Apocalips reprezintă adevăr prezent, o avertizare care trebuie dată cu orice risc. Ei au înțeles că, pentru îndeplinirea acestei misiuni, vor trebui să depindă numai de Dumnezeu. Așa au și făcut, dar lucrul acesta le-a creat neplăceri teribile. Solia lor era extrem de nepopulară și foarte greu de suportat. Ei spuneau lumii că bisericile protestante au călcat pe urmele romanismului și prin urmare nu mai reprezintă scopurile lui Dumnezeu pe pământ. Ei tulburau denominațiunile cu vestea că legea este încă în vigoare, că ea este standardul pentru judecata care tocmai a început în 1844. Stăteau singuri împotriva tuturor. Și între timp, creșteau numeric îngrijorător.

Așa ceva era intolerabil pentru comunitatea religioasă. Lucrurile trebuiau rezolvate, noua mișcare trebuia adusă înapoi la staul. Hotărârile au fost luate, iar metodele folosite, experimentate și cu alte ocazii, au dat rezultate mai mult decât sperate. Fii prietenos cu ei, spune-le cât se poate de des că îi iubești, mergi la ei și

invită-i la tine, apoi deschide universitățile pentru copiii lor. Simplu dar eficient.
[12]

Generații de tineri adventiști au frecventat universitățile lumii și au obținut de acolo diplomele care le garantau un loc în învățământul adventist. Încet dar sigur comunitatea academică adventistă a devenit factorul determinant al teologiei bisericii. După cum se spune că ceea ce se întâmplă la Casa Albă se stabilește la Georgetown University, tot așa putem și noi spune astăzi că ceea ce se întâmplă la Conferința Generală se stabilește la Andrews University. Învățământul superior, datorită autorității academice, dar și prin faptul că pregătește viitorii administratori ai bisericii, are o putere nelimitată asupra drumului pe care trebuie să meargă biserica. Oameni consacrați ai lui Dumnezeu au recunoscut această primejdie și au avertizat asupra consecințelor ei. [13] Dar avertizările lor, deși au creat destulă agitație în biserică, nu au reușit să schimbe cursul evenimentelor. Din contră, tot mai mulți pastori adventiști, pentru obținerea unei educații școlare mai înalte, au preferat universitățile evanghelice sau catolice. S-a ajuns atât de departe pe acest drum, încât a început să se spună printre noi că tot ce a mai rămas din marea mișcare adventă este goana după diplome universitare.

Acest lucru a produs o altă situație deplorabilă. Odată cu diluarea mesajului adventist a venit o dorință tot mai puternică de colaborare cu bisericile despre care noi spuneam că au devenit fiice ale Babilonului. Asociația pastorală de la CG a propus, organizat și finanțat cursuri de pregătire pentru pastori, transmise prin satelit în toată biserică. Programul, intitulat PREACH, [14] este o încercare de a întări legăturile dintre pastorii adventiști și clericii altor biserici. Aceste cursuri sunt predate de profesori din toate denomiuniile. Iată ce își propune programul PREACH:

-Identifică clerici din alte denomiuni ca un grup-țintă pentru prietenii personale, dialog teologic, părtășie practică și comuniune spirituală.

-Pregătește pastorii adventiști față de importanța dezvoltării prieteniiilor cu colegii lor clerici din alte denomiuni.

-Coordonează seminarii pentru dezvoltare profesională pentru clericii altor denomiuni folosind cele mai bune resurse umane și instituționale adventiste.

-Oferă revista Ministry la 70.000 de clerici din toate denomiuniile, pe o bază bi-lunară.

-Găzduiește grupuri de dialog interdenominațional și reprezintă Biserica Adventistă la întâlniri asemănătoare sponsorizate de alte entități.

-Recrutează pastori adventiști pensionari spre a ajuta la dezvoltarea contactelor cu pastori din alte denomiuni.

-Găzduiește programe de dezvoltare profesională prin satelit, conduse de cei mai buni vorbitori din Biserica Adventistă și alte denomiuni.

Rezultatul practic al acestor eforturi? Biserica Adventistă, cea eretică, aberantă, sectară și schismatică, este primită cu brațele deschise (mă rog, aproape...) în structurile ecumenice.

La data de 29 noiembrie 2003, Uniunea Franceză a Bisericilor Adventiste de Ziua a Șaptea a fost primită ca membru probatoriu în Federația Protestantă din Franța. Redăm în continuare știrea așa cum apare ea pe situl FPF:

„După trei ani de dialog structurat la nivel local și național, cei 81 de delegați reprezentând cele 16 biserici și 60 de asociații membre ale Federației Protestante din Franța (FPF), reuniți în Adunarea Generală, pe 29 noiembrie (sâmbătă – n.tr.) au studiat candidatura celor șase biserici dispuse să se alăture FPF.”

După ce ne informează că a fost aprobată ca membră cu drepturi depline doar Comunitatea bisericilor de expresie africană din Franța, comunicatul continuă:

„Adunarea Generală a FPF a votat adeziunea altor cinci biserici ca membre cu titlu probatoriu. Este vorba de Uniunea Bisericilor Adventiste (109 biserici, 10.531 de membri botezați, 20.000 de persoane participante la slujbă sâmbăta); Comuniunea bisericilor din spațiul francofon (25 biserici, 1500 de membri); Uniunea Adunărilor Protestante în misiune (21 de biserici, 950 participante la slujbă); Comuniunea bisericilor protestante evanghelice (6 biserici, 500 persoane participante la slujbă); Uniunea bisericilor protestante ale cadrilaterului (6 biserici, 500 de persoane participante la slujbă)... Adunarea Generală a FPF va trebui să confirme, în sesiunea ei din martie 2006, adeziunea acestor cinci biserici. Pentru unele dintre ele, au existat probleme la nivel local. Înainte de finalul perioadei de probă, care durează doi ani, ele vor trebui să fie clarificate.”

Acum urmează un extras din cuvântarea președintelui FPF, care spune multe despre programul de lucru viitor al fraților noștri de la Uniunea franceză:

„Adunarea a fost divizată între ezitare și încredere față de posibilitatea unei veritabile colaborări cu noile biserici; votul adunării exprimă exigența pe care dorim să o impunem continuării dialogului în vederea mărturiei comune în societate.” Și comunicatul continuă: „Aceasta a fost concluzia președintelui FPF, pastorul Jean-Arnold de Clermont, în această zi istorică pentru protestantismul francez.” [15]

O zi istorică, într-adevăr, pentru ei și pentru noi. Un pas mic pentru Uniunea franceză, un pas mare pentru Biserica Adventistă Mondială. Într-un reportaj televizat a doua zi după sesiune, președintele FPF anunța entuziasmat că „frații noștri adventiști” s-au întors, în sfârșit, în staul. Situl Uniunii Franceze [16] anunță și el vestea pe pagina principală, adăugând câteva elemente noi, despre cum s-a ajuns la această zi „istorică.” Începând chiar din 1906 și 1946, președinții FPF au luat contact cu responsabilii Bisericii Adventiste în vederea unei aderări, dar răspunsul conducătorilor adventiști a fost întotdeauna negativ. În 1993, situația se

schimbă, printr-o rezoluție a consiliului administrativ al Uniunii franco-belgiene, care stabilea inițierea și susținerea unui dialog cu FPF. După 10 ani de dialog și un vot al adunării generale în februarie 2003, Uniunea de Conferințe Adventiste din Franța devine membru probatoriu al FPF.

Ce înseamnă „probatoriu”? Înseamnă că în urma negocierilor și aranjamentelor convenite, FPF recunoaște că teoretic și doctrinar suntem acceptabili. Dar aceste lucruri trebuie să se dovedească aplicabile la nivel local. Ei se întrebă așa: „Din cele ce am convenit împreună, noi recunoaștem că sunteți în regulă. Dar ce vor face membrii voștri din comunități? Vor fi de acord cu voi? Vor renunța ei la deosebirile dintre noi de dragul unității?” Aceasta este sarcina dificilă a conducătorilor Uniunii Franceze pe următorii doi ani. Ei știu că sunt multe lucruri de schimbat, unele aproape insurmontabile. Pastorii noștri francezi vor avea, în sfârșit, de lucru. Avertizarea președintelui FPF a fost destul de sumbră: „Nu vom accepta o mărturisire cu gura, domeniu în care sunteți specialiști; vrem fapte, iar acești doi ani vom fi cu ochii pe voi. Veți hotărî singuri dacă doriți eticheta de sectă, sau certificatul de puritate doctrinară pe care doar noi vi-l putem oferi.” [17]

Media franceză nu scapă ocazia de a comenta evenimentul. Le Monde remarcă destul de ironic: „Admiterea adventiștilor, care are un pic valoare de brevet de respectabilitate, pune într-un mod foarte concret chestiunea laicității” (Le Monde, 5 decembrie 2003). La Vie publică un articol sub semnătura lui Jean Mercier (martie 2003), care ne califică a fi „fundamentați, dar luminați.” După ce face o scurtă descriere a adventismului, autorul continuă: „Stagnarea demografică a vechilor biserici protestante obligă FPF să se deschidă față de alte biserici apropiate literalismului biblic. Deja sunt în curs negocieri cu gruparea Assemblees de Dieu, imensă galaxie de biserici penticostale. Această eventuală aderare ar putea să modifice profund echilibrul FPF, până acum considerat ca liberal și deschis.”

Până acum știam că suntem capabili să ne aliem cu segmentul liberal din creștinism; rămâne să vedem cum ne vom înțelege cu „spiritele” imensei galaxii de biserici penticostale și cât de departe vom putea merge cu negocierile, înainte de a ajunge să vorbim în limbi.

Diviziunea Euro-Africa ne anunță că și alte Uniuni Adventiste din Europa au devenit membre în alianțe evanghelice. Astfel, Uniunea Belgiană a devenit membră a EPUB (Biserica protestantă unită din Belgia); adventiștii din Slovacia s-au unit, pe 11 aprilie, cu minoritățile protestante; cei din Rusia, în martie 2002; de asemenea, cei din Spania sunt membri ai FERED (Federația entităților evanghelice din Spania); în Finlanda, biserica este afiliată la Consiliul Național al bisericilor protestante; în Polonia, adventiștii sunt membri ai Federației bisericilor protestante și semnatari ai unei înțelegeri cu Biserica Romano-Catolică. [18]

Conferința Generală ne asigură că nu este membră a WCC, deși eann (Euro-Africa News Network) ne informează că, începând din 1968, Conferința Generală

este membră a CCWC (Conference of Christian World Communions). Oricum ar fi, ceea ce se întâmplă în Europa (și probabil și pe alte continente) nu s-a făcut fără acordul diviziunii sau al Conferinței Generale, iar acesta este un scenariu pe care de acum încolo îl vom vedea extins la scară mondială. Alianțele se vor face la nivel local, iar CG se va simți liberă să declare cu seninătate că adventismul mai are încă menirea să cheme pe oameni afară din Babilon. Se va întâmpla ca și în cazul conflictului din jurul hirotonirii femeilor. Biserica în sesiune hotărăște că nu este potrivit ca femeia să fie întărită prin binecuvântare ca pastor, Conferința California de Sud nu ține cont de hotărâre, iar CG își frânge mâinile neputincioasă, prin câteva cuvinte de scuze în Review... și atât... Exact, și ce ar fi putut să facă mai mult? [19]

În cazul alianțelor ecumenice însă, CG spune mai mult decât transparent că avem destul de multe în comun cu bisericile „care Îl propovăduiesc pe Hristos.” Nu ni se spune care sunt bisericile care nu Îl propovăduiesc pe Hristos. Dacă trendul actual nu va fi zdruncinat din temelii, vom vedea în curând Marea Mișcare Adventă întoarsă la mama-biserică una, sfântă, catolică și apostolică, după o voltă în vânt de 150 de ani.

Ultima avertizare

„După aceea am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: ‚A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al demonilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei.‘ Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: ‚Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!’” (Apocalips 18).

Dumnezeu a ridicat un popor special, pregătit pentru acest moment de criză în istoria omenirii. Toate puterile iadului s-au aliat spre a confisca anunțul îngerului de mai sus. Omenirea trebuie să creadă în viitorul luminos al secolului 21, dar mai ales să se înhame cu voie bună la realizarea lui. Scenariile catastrofiste ale adventismului tulbură națiunile și produc violență, neîncredere în biserică și nesupunere față de autoritatea unanim recunoscută. Lumea nu trebuie să audă solia îngerului al treilea. Îngerul acela cu mare putere să stea acolo în cer, dacă nu este dispus să ne ajute să construim satul global și paradisul pe pământ. Acestea sunt prioritățile de pe agenda zidarilor globali, hotărâți să reconstruiască împărăția lui Nimrod, îndrumați cu mare atenție de doamna aceea cu paharul de aur în mână și având la dispoziție puterea nelimitată a Balaurului.

La așa ceva doresc mai marii noștri să înhame Israelul spiritual? Aici este locul acestui popor pus de o parte pentru marea strigare? Ce legătură este între solia îngerului al treilea și duhurile necurate din Babilon? Ce caută la masa euharistică femeia îmbrăcată în soare, cu luna sub picioare, care trebuie să

descoperire în fața lumii slava caracterului lui Dumnezeu în toată splendoarea ei? Ce caută tinerii pastori adventiști, legați la ochi, în jurul chipului de aur ridicat în câmpie?

La această oră târzie a istoriei, scenele de pe câmpia Dura conțin lecții pline de semnificații pentru noi. Împăratul Babilonului a chemat la el adunarea generală a popoarelor lumii pe care o stăpânea. Era acolo, în câmpia Dura, cea mai completă structură ecumenică pe care a văzut-o lumea vreodată. Toate popoarele, toate culturile, toate religiile, sub brațul de fier al dictaturii imperiale, se aflau adunate spre a valida cu o plecăciune visul de viitor al împăratului. Deși relatarea biblică abundă în expresia „închinare,” pe câmpia Dura nu era neapărat o slujbă religioasă. În fața unei statui imense, cu totul de aur, satul global era chemat, sub amenințarea cu moartea, să se plece la pământ. Nimic mai mult. Care erau implicațiile?

Cu ceva timp în urmă, împăratul Babilonului, falnica cetate a haldeilor, era frământat de un gând. Inima lui era puternic tulburată de soarta viitoare a imperiului. Ce se va întâmpla cu frumoasa unitate politică și teritorială pe care el a construit-o cu atâta sudoare și sânge? În ce lume vor trăi copiii și copiii copiilor lui? Ce se va alege de pacea și echilibrul dintre națiuni dacă regatul se va prăbuși? Acestea erau întrebări legitime, iar Dumnezeu cerului a dorit să răspundă curiozității împăratului. În timpul somnului, Nebucadnețar vede un chip impunător, cu capul de aur, pieptul de argint, coapsele de aramă, picioarele de fier și tălpile de lut amestecat cu fier. În plus, el vede o piatră căzând din munte, „fără ajutorul vreunei mâini,” și lovind picioarele de lut ale colosului. Acesta se prăbușește, se face bucăți și este luat de vânt ca pleava, iar piatra banală devine un munte mare, care acoperă întreg pământul.

Suveranul se trezește îngrozit, cheamă anturajul academic și religios al metropolei, cere o explicație, dar nu primește nimic. Ei se scuză că ceea ce li se cere este de domeniul zeilor, care nu locuiesc printre oameni. Împăratul explodează de indignare și îi condamnă pe toți la moarte. Pe bună dreptate. Ei pretindeau că sunt în legătură cu zeii. Dacă l-au mințit, de ce să-i mai hrănească din impozitele statului? Moartea începe deci să secere elita babiloniană. Daniel întreabă pe căpitanul gărzii ce se întâmplă, află, apoi cere împăratului o amânare pentru a-i da răspunsul. Răspunsul vine la chemarea credinței, iar Daniel se grăbește să-l ducă împăratului. Desfășurarea viitorului este copleșitoare și inacceptabilă. El află că împărăția lui va avea sfârșit și va fi urmată de altele, iar în final totul se va spulbera în fața împărăției neprihănirii. Împăratul mulțumește pe singura cale pe care o cunoștea, dar nu este dispus să accepte descoperirea divină.

În mintea lui gândurile se precipită ca marea furioasă, hotărârile iau contur rapid, iar produsul final se întinde la picioarele popoarelor pe câmpia Dura: Un colos cu totul de aur. Implicațiile erau clare pentru cei trei tineri: împăratul nu accepta istoria lumii. El era făuritor de destine, era capabil să schimbe cursul lumii și era dispus să o facă. Vor dori popoarele să se angajeze la așa ceva? Mai mult, va

reuși el să-i inspire și să-i călăuzească într-o aventură globală de o asemenea magnitudine? Va putea el să fortifice așa de bine împărăția încât piatra căzută din munte să nu producă pagubele înspăimântătoare din viziune? El voia să știe dacă poate conta pe supușii lui pentru o asemenea acțiune. Tot ce trebuiau să facă era să se plece în fața statuii de aur. Și trebuiau să se plece! Acolo nu exista toleranță sau libertate religioasă. Ori vă plecați, ori vă așteaptă iadul. Acolo nu mergea cu „diferențe culturale,” „credințe specifice,” sau „unitate în diversitate.” Acolo era vorba de chestiuni de viață și de moarte, în care soarta planetei era amenințată fatal, iar cei care „gândeau” trebuiau să intervină la timp.

Sunetul muzicii fanfarei unite este dat, iar conducătorii imperiului se pleacă, angajându-se astfel să remodeleze viitorul. În ciuda viziunii profetice, gloatele planetare, sub amenințarea cu focul, sunt mânate la muncă silnică pe viață: „Mențineți chipul cu totul de aur sau muriți!” Cu adevărat Babilonul era „ciocanul întregului pământ,” care „în urgia lui, lovea popoarele cu lovituri fără răgaz,” „făcea să se cutremure pământul și zguduia împărățiile,” „prefăcea lumea în pustie, nimica cetățile” și care „nu dădea drumul prinșilor lui de război.”

În mijlocul solemnității înfricoșătoare, gata să declare viitorul planetei asigurat, împăratului i se aduc niște „vești de la răsărit” care îl fac să se învinețească de furie. Trei tineri evrei au rămas în picioare. Stupefacție și groază. Cum se poate ca cineva să saboteze un asemenea proiect mareț și benefic? Ce nebun îndrăznește să se ridice împotriva autorității într-un asemenea moment crucial? Cei trei sunt chemați în fața împăratului și sunt întrebați dacă a fost vreo neclaritate sau se opun cu bună știință. Ei răspund că statuia de aur este o falsificare a viziunii profetice, iar ei nu se pot angaja la un asemenea proiect, deoarece el este supus eșecului. Îngrijorat de noua perspectivă, împăratul oferă o a doua șansă de supunere, poate va reuși să frângă voința acestor îndrăzneți cu focul de șapte ori mai fierbinte. Dar ei rămân impasibili. Răspunsul lor are implicații vaste: „Nu este vorba de dispreț sau sfidare, noi nu ne putem pleca deoarece făcând astfel am desfigura solia lui Dumnezeu. Acceptând viziunea ta despre viitor, noi amăgim omenirea și o condamnăm la sclavie milenară, spre un țel nerealist și crud, în care miliarde de ființe vor fi măcelărite. Omenirea va deveni un lagăr de concentrare, un gulag, un infinit Auschwitz. Noi ne mărturisim deschis și fără teamă poziția. Dumnezeu poate să ne scape de amenințarea ta. Dar chiar dacă nu ne va scăpa, noi nu mai dorim să trăim într-o lume înrobite în această direcție. Viața noastră este mai puțin importantă decât avertizarea pe care vrem să o dăm. Așa să ne ajute Dumnezeu.”

Turbat de furie – el și entitățile interesate în acest caz – Nebucadnețar face ultimul efort pentru unanimitate pe câmpia Dura. Cuptorul este supraîncălzit, tinerii sunt legați și aruncați în foc. În mijlocul aceluși foc nimicitor, Dorința Veacurilor se coboară spre a confirma din nou istoria rostită în Eden, că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, că piatra desprinsă din munte va zdrobi picioarele de lut, iar Babilonul cel Mare se va prăbuși. Proiectul împăratului este spulberat. Tinerii ies afară din foc purtând cu brațele lor puternice flacăra profeției divine,

martori nemuritori ai libertății spiritului uman. Omenirea nu are habar cât le datorează acestor trei tineri. Dacă ar înțelege corect ce s-a întâmplat atunci, omenirea ar trebui să le ridice statui cu totul de aur acestor eroi. Nu este nimic... unii dintre noi le vom putea mulțumi personal.

Aceasta este istoria. Omenirea se apropie din nou de o încheștare asemănătoare, când „duhurile răutății din locurile cerești” pregătesc o ultimă lovitură fatală, în încercarea de a împiedica prăbușirea statuii. Agitația politică, socială, dar mai ales religioasă din zilele noastre va da naștere unei situații identice cu cea din câmpia Dura. Va exista o înțelegere globală pentru salvarea omenirii, ce va crea constrângeri inimaginabile. Oamenii își vor da sufletul de groază în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ, căci puterile cerului vor fi clătinate. [20] Situația va fi la fel de serioasă în implicațiile ei, iar suflarea focului la fel de fierbinte, căci Balaurul se va coborî printre noi, cuprins de o mânie mare.

Sunt tinerii bisericii rămășiței pregătiți să-și joace rolul în această confruntare finală? Se pregătește din nou un chip de aur, acela al secolului 21. Popoarele și bisericile vor fi chemate din nou să spună dacă se angajează în această lucrare măreață sau nu. Va trebui să fim din nou toți prezenți pe moderna câmpie Dura. Fără excepții. Vom avea noi tăria să spunem că este vorba de o înșelătorie supremă, că lumea noastră își încheie istoria și că nu se mai poate repara nimic? Dacă astăzi ne este rușine cu solia îngerului al treilea, ce vom face sub lucrarea îngerului al patrulea din Apocalips 18, când va trebui să avertizăm noroadele amăgite că Babilonul cel Mare a devenit locuința duhurilor necurate? Nu ni se va cere să devenim catolici sau penticostali. Vom fi doar întrebați dacă ne unim la zidirea păcii și fericirii, în unire frățească, pentru un mileniu de aur pe pământ, după normele obligatorii stabilite în comun. Spuneți că o să refuzăm?

Priviți la țelurile declarate ale strategiei noastre globale. Conducătorii noștri ne anunță că au trasat un nou drum pentru biserică, ale cărui ținte strategice sunt „calitatea vieții, unitatea și creșterea.” [21] Ei spun că în anul 2010 vom avea 26-27 de milioane de membri, care vor trebui hrăniți, care vor avea nevoie de biserici, de conducători educați cum trebuie, de personal pentru administrația bisericii și multe altele. Poate este o confuzie în exprimare, dar „un drum nou” înseamnă altul decât cel vechi, care era, după cum știam noi, comunicarea soliei celor trei îngeri unei lumi care piere. „Noul drum” are alte strategii. El angajează biserica să se orienteze către o viață mai bună pe această planetă.

Priviți la miile de programe și activități care nu urmăresc decât să facă din această lume un loc mai bun și mai plăcut. Amețiți de vinul pe care l-am înghițit din greșală sau neatenție, nici nu visăm că suntem deja prinși în mirajul chipului de aur.

Cu fiecare an „mai bun” pe care îl fabricăm cu poporul și banii lui Dumnezeu, aducem suferință și agonie la milioane de oameni de pe această planetă.

Mai rău, întărim convingerea bisericilor căzute că s-au speriat degeaba de solia adventă, că ea nu conținea ceva vital pentru omenire și prin urmare nu merită atenție.

Și mai rău, deformăm schița profetică pentru care au murit eroii credinței, și acoperim de noroi și ridicol muntele din care urmează să se desprindă piatra.

Infinit mai rău, iubitul nostru Mântuitor rămâne junghiat ca să ne acopere păcatele, iar „duhurile răutății” din locurile cerești se felicita reciproc și își dau premii Oscar pentru regie, coloană sonoră și pentru cel mai bun rol secundar.

Acest popor a fost ridicat pentru o solie de adevăr prezent de mare urgență. Lumea are nevoie disperată să înțeleagă că această planetă hodorogită nu mai poate fi reparată și întreținută de mâini omenești, oricât de lucioase ar fi tinichelele pentru ochii naivilor. Singura soluție este cea promisă de Dumnezeu Creator, un cer nou și un pământ nou în care va locui neprihănirea. Ca să nu existe discuții sau supărări, Dumnezeu face omenirii o ofertă finală de o dărnicie fără margini: „Haideți cu toți pe noua planetă Pământ; Eu sunt dispus să vă vindec pe toți și să vă iau la Mine. Budiști, evanghelici, păgâni, islamici, catolici, evrei și atei, primiți darul neprihănirii Mele, fără bani și fără plată!”

Dar omenirea nu dorește să audă așa ceva. Ei, pentru cauza lui Dumnezeu, vor să continue să ridice spitale, să construiască universități, să boteze tot globul, să descopere medicamente noi, să găsească leacuri pentru cancer, SIDA, artrită și astm. Ei luptă să convingă planeta că alcoolul și tutunul dăunează grav sănătății, în timp ce milioane de tineri mor din cauza drogurilor. Ei aleargă pe mapamond să ducă orez săracilor, iar săracii se înmulțesc și mor în masă. Ei se mândresc a fi numiți făcători de pace și luptă pentru prevenirea războaielor, dar războaiele izbucnesc cu și mai mare furie, făcând mii de victime și înghițind resurse financiare care ar putea hrăni planeta toată. Școlile, colegiile și universitățile creștinilor se înmulțesc permanent, dar biserica nu este nici mai sfântă, nici mai cultă, nici mai luminată și nici mai pregătită să-L cunoască pe Dumnezeu. Este poate mai ușor de amestecat cu vorbe goale.

Așa că, înhămate la visul umanist al chipului de aur, noroadele trudes sub biciul nemilos al „căpeteniilor” văzduhului, iar vocea care trebuia să dea ultima avertizare pare tot mai slabă. Și totuși, în ciuda situațieiperate, pe câmpia Dura vor exista tineri adventiști care vor rămânea în picioare la sunetul muzicii. Ei vor fi eroii moderni care vor pune capăt tainei nelegiurii, dispuși mai bine să-și sacrifice viețile decât să arunce omenirea în altă mie de ani de sclavie și teroare. Îi salutăm de pe acum și le spunem încă o dată: „Pe ambasadorii lui Hristos nu-i privesc consecințele. Ei trebuie să-și facă datoria, iar rezultatele trebuie să le lase pe seama lui Dumnezeu!”

[1] The Emerging church, Dell Young, Senior pastor Cornerstone Christian Church

[2] The introductory speech given to the General Assembly of the Church of Scotland in May, 2001 by the Convener of the Special Commission anent Review and Reform, the Rev Peter Neilson

[3] Într-o discuție pe care am avut-o nu demult cu unul dintre profesorii de la seminarul nostru teologic, asupra diferențelor fundamentale care există între biserica noastră și lumea evanghelică, acesta îmi spunea, cu profundă convingere, că la nivelul de vârf al lumii teologice, între adevărații teologi, adventiști și neadventiști, nu există nici un fel de diferențe asupra doctrinelor Bibliei.

[4] „Church Planting” a fost adoptat și de biserica noastră, deși teoretic este prezentat doar ca o metodă alternativă de evanghelizare. Vezi www.nadei.org situl oficial al Institutului de Evanghelizare al diviziunii nord-americane. Programul acestei instituții se numește SEEDS, iar editorul buletinului informativ nu este nimeni altul decât Ryan Bell, unul dintre organizatorii conferinței re:church, Loving Babylon. Buletinul, Church Planting News, din anul 2000 anunță deschiderea sitului www.yaseeds.com, unde se poate vedea destul de clar ce înseamnă „church planting”: biserica emergentă, saltul cuantic al adventismului în postmodernism.

[5] Pentru detalii privind funcționarea și filozofia acestor comunități, vezi articolul re:church, de la adresa www.gsm1888.ro

Conceptul „planting church” nu este același lucru cu grupele mici, în care credincioșii se adună să studieze Biblia, spre a afla personal voia lui Dumnezeu pentru ei și legătura lor cu adevărul prezent pe care Domnul dorește să îl comunice lumii.

[6] Vezi Apocalipsa 13.16,17, unde puterea stăpânitoare declară ca indezirabili pe cei care nu recunosc autoritatea ei. Puterea respectivă, fiara, a primit de la Balaur (stăpânitorul acestui veac) puterea lui supranaturală – Apocalipsa 13,4 – iar omenirea a început să se închine Balaurului (crezând că este Dumnezeu) tocmai la insistențele bisericii globale, despre care se spune că stătea pe fiară – Apocalipsa 17,3 – deci, o controla, spunându-i ce trebuie să facă. Această „femeie” a îmbătat pe toți împărații pământului cu vinul adulterului ei, spunând lumii că servește lui Dumnezeu, dar în realitate adora Balaurul.

[7] Vezi Steve Daily, Adventism for a New Generation, (de asemenea, puteți folosi un motor de cautare pe internet, de ex. Google) și veți putea constata amploarea și forța cu care acest concept se impune în creștinism.

[8] Pentru detalii, vezi DKShort, Asemenea fraților Săi; Dave Fiedler, Walter Martin și adventismul, la adresa indicată mai sus, sau diverse materiale pe internet despre QOD. De asemenea, MLAndreasen, Letters to the Churches, la adresa indicată mai sus.

[9] Anunțată pe situl Conferinței Generale, cartea Questions on Doctrine este adnotată de George R. Knight și publicată de tipografia universității Andrews. Pentru juriul evanghelic (care ne reproșa ruperea înțelegerii din anii 50, dată după

care cartea nu a mai fost retipărită), mesajul este: “Vedeți, am retipărit cartea, prin urmare ne menținem poziția.” Pentru membrii și pastorii speriați de ceea ce a fost numit “trădarea finală a adventismului,” mesajul este: “Conferința Generală nu are nici un amestec, întrebați pe cei de la Andrews University de ce au tipărit-o.” Și ni se recomandă adresa unde găsim informații: <http://www.andrewsuniversitypress.com>

[10] Vezi www.cec-kek.org/Francais/ChartafinF.htm

[11] Papa Ioan Paul al II-lea, vorbind la Congresul Euharistic din 1980, spunea: “Comuniunea euharistică este semnul reunirii tuturor credincioșilor. Un semn cu adevărat inspirat, deoarece la sfânta masă dispar toate deosebirile sociale sau rasiale, iar ceea ce rămâne este doar părtășia tuturor la sfânta hrană. Această participare, egală pentru toți, reprezintă eliminarea tuturor diferențelor dintre oameni, aducându-i pe toți la un nivel mai înalt, unde orice opoziție este eliminată. Din această cauză, comuniunea euharistică devine marele instrument pentru unirea tuturor oamenilor” (L’Osservatore Romano, 7 august 1980).

[12] Pastor adventist de origine iudaică, F.C.Gilbert spune bisericii din ce cauză liderii lui Israel nu au reușit să vadă în Isus din Nazaret pe Mesia cel mult așteptat. Vezi articolul Mesia respins la adresa www.gsm1888.ro/Articole/autori/Mesia.html

[13] Vezi articolele de Robert H. Pierson și Enoch de Oliveira la adresa www.gsm1888.ro

[14] Iată câteva dintre programele PREACH susținute de Asociația Pastorală de la CG: 1998 – Resurrecting the Resurrection; 1999 – Preaching That Turns The World Upside Down; 2000 – Inside Out; 2001 – In the Presence of the Holy; 2002 – Pulpits on Fire; 2003 – Rumors of Peace: Pastoral Care in an Anxious Age. Pentru prezentatori și alte detalii, vezi www.ministerialassociation.com/preach/index.html

[15] Vezi adresa FPF la <http://perso.wanadoo.fr/fpf/index.html>

[16] http://www.adventiste.org/france/communications/bia/decembre_03.htm în buletinul BIA din decembrie 2003.

[17] Ceea ce nu spune nici Uniunea Franceză, nici FPF, este ce fel de negocieri au avut loc și care sunt obligațiile părților. Mai ales obligațiile noastre, căci FPF are un statut și o Cartă și nu prea are ce să negocieze. (Nu ne facem vise că vor accepta sanctuarul și pe EGW.) Era bine să știm, deși nu este prea greu de ghicit, observând presiunile evanghelicilor asupra noastră din anii 50, și rezultatele acelor negocieri, care au produs QOD. S-ar putea nici să nu fie greu să se impună aceste aranjamente în comunități, deoarece în biserica adventistă din Franța EGW este aproape inexistentă, iar doctrina sanctuarului este acoperită de un strat de praf gros cât Marea Luptă.

[18] Buletinul Diviziunii Euro-Africa, eann (vezi arhiva 7 iunie 2002 pe situl diviziunii) la www.euroafrica.org

[19] Doar că o asemenea procedură ridică grave semne de întrebare dacă deciziile luate în sesiune mai reprezintă voia lui Dumnezeu, așa cum am fost noi obișnuiți să credem. Când o Conferință acționează în deplină cunoștință de cauză împotriva hotărârii Bisericii în sesiune, singura procedură conformă cu statutul este desființarea. Dar ce poți face când Conferința în cauză se întâmplă să fie cea mai bogată financiar și cea mai înzestrată instituțional?

[20] Luca 21.26. Din rămășițele Sfântului Imperiu Roman și pe același teritoriu, se ridică sub ochii noștri o nouă putere politică ce va avea multe de spus în evenimentele finale. O Europă unită în jurul Germaniei, cu o unitate religioasă în jurul romano-catolicismului se pare că descrie destul de bine profeta.

[21] “Charting a new course - Seventh-day Adventist Church leaders have adopted a strategic plan that will help chart the future course of the Adventist Church worldwide. The plan identifies three core values--quality of life, unity, and growth--as strategic issues the church must address in order to move forward in mission and be prepared for future challenges. In adopting the plan, leaders emphasized that it is much more than just an administrative...” – vezi www.adventist.org

Notă: Trimiterile la adrese de internet sunt actuale la data scrierii acestui articol, dar este posibil să nu mai poată fi găsite ulterior, datorită actualizării periodice a siturilor internet.
